

1 / 9 5

BLANKKI

Blanko ry:n pää-äänenkannattaja

*...TO BOLDLY WRITE WHERE
NO MAN HAS WRITTEN BEFORE...*

PÄIVÄÄ!

Nyt on jälleen vuosi vaihtunut ja Blankkiin on saatu pitkästä ajasta uusi päätoimittaja. Ankaran väsytystaistelun jälkeen meikäläinen pääsi/joutui tiedotusvastaavan hommaan.

Blankolaisten keskuudessa on perinteisesti ollut sellainen käsitys että Blankkiin EI saa kirjoittaa. Tässä tapauksessa luulo ei ole tiedon väärti. Blankkiin on nimittäin ihan pakko kirjoittaa. Siis jos sinulla on ideoita, juttuja tai piirroksia, niin lähetä ne ihmeessä muidenkin nähtäväksi. Pöytälaatikosta niitä ei kukaan tule hakemaan. Lisäksi kaivataan vapaaehtoista siirtämään Blankki HTML-muotoon, jotta sitä voisi lukea tulevaisuudessa myös sähköisessä muodossa. Tällä kertaa lehti saatiin kuitenkin mukavasti täyteen, vaikkakin se myöhästyi pari päivää, but who cares.

Blankki raportoi jälleen kunniakkaiden perinteidensä mukaisesti kaikista yleistä mielenkiintoa herättäneistä tapahtumista. Karonkkaa ja laskiaista ei raportoitu lähinnä siitä syystä, että harmillisten yhteensattumien vuoksi Blankon historian ensimmäiset mäenlaskujoukkueet eivät päässeet kilpailemaan lähes varmasta voitosta. Seuraavaan Blankkiin tuleekin sitten hieman vappuisempaa asiaa - ja tietysti ryyppyjuttuja.

kiihkeää kevättä
toivottaa

Synkkä päätoimittaja: Marko Säily
Suuret kiitokset myös muutamille muille blankolaisille.

Ehdotukset, jutut, kuvat, kopiointisyytteet, lahjukset ym. sähköpostiosoitteeseen
msaily@rieska.oulu.fi tai tavalliseen tapaan päin naamaa suoraan päätoimittajalle.

Postiosoite:

Blanko ry.

Oulun yliopisto / TOL

Linnanmaa

90570 Oulu

Blankki on Blanko ry:n virallinen pää-äänenkannattaja. Lehti ilmestyy n. 4 kertaa
vuodessa. Lehden lainaaminen on sallittua ainoastaan yölainaksi valtioneuvoston
erillisellä päätöksellä.

PIENTEN PALLOILIJOIDEN ERIKOISNUMERON SISÄLLYSLUETTELO:

- 1 Tähtireki
- 2 Pääkirjoitus
- 3 Kolmossivu
- 4 Yksi totuus Blankon
Euroopan excusta
- 10 Lumiveistosskaba
- 13 USA-excu
- 19 Michael Jackson &
jotain muuta
- 20 Boris Jeltsinin
virallinen tervehdys
Blankin lukijoille

YKSI TOTUUS BLANKON EUROOPAN EXCURSIOSTA

Barcelona 28 - 30.12.1994

Helsingin lumisohjosta Barcelonan aurinkoon saapuminen aloitti kaksiviikkoisen taivaluksen läpi Euroopan. Espanjassa omaksuimme heti maan tavat ja jutustelimme vilkkaasti kuljettajan kanssa koko taksimatkan ajan. Keskustelun aihe jäi tosin epäselväksi puolin ja toisin, mutta ainakin paikalliset nähtävyydet osoitettiin puhutun kera.

Kaupunkiin tutustumisen aloitimme satamasta, jossa etsimme epätoivoisesti Kolumbuksen laivaa. Mies itse seisoi pylvään päällä ja osoitti kädellään laajaa kaarta, mutta laivaa ei löytynyt. Sen sijaan naureskelimme hyväntahtoisesti (amerikkalaisille) turisteille, jotka hihkuivat riemuissaan saadessaan istua leijonapatsaan päällä. Huvinsa kullakin, totesimme, ja jatkoimme matkaa Picasson museoon. Perillä Tanelia odotti kuitenkin karmeaa pettymys: vain muutama kubistinen roiskaus! Loppuosa näytelmästä oli ikävää, esittävää taidetta.

Barcelonassa löysimme matkan ensimmäisen riemukaaren. Tässä vaiheessa emme tosin vielä tienneet, että riemukaarien etsimisestä tulisi matkan keskeinen teema. Seuraavana päivänä keksimme matkan toisen keskeisen teeman: portaat ja ylöspäin menemisen.

Kiipesimme Barcelonan vuorille, joista yksi oli täynnä Antonio Gaudin kummallisia, vinoja pylviäitä. Aikamme ihmetelyämme suuntasimme kohti La Sagrada Familla -kirkkoa, joka ei ehkä koskaan valmistu.

Kirkosta puuttui jopa katto. Torneja katsellessamme tuli mieleen kummallisia ajatuksia, että ylös olisi päästävää. Ylös selvittyämme huomasimme, että alas olisi päästävää.

Seuraavana päivänä jätimme lämpimän Espanjan ja lähdimme junalla kohti Ranskaa.

Marseilles (31.12.1994 - 1.1.1995)

Tunkkaisen junamatkan ja epätoivoisen istumapaikkojen etsiskelyn jälkeen onnistuimme pääsemään perille Marseillesiin. Rautatieasemalta arvoimme itsemme taksiin, jolla ajelimme parinsadan metrin matkan hotelliin. Täällä huomasimme, että kaikille oli tarjolla erilaiset huoneet. Tanelille ja Vuokolle arvottiin kellari ja Santerille ja Petterille huone, jonka ovien käyttö vaati raakaa voimaa ja kummallista logiikkaa. Orvokin ja Vilpun huoneessa sen sijaan odottivat ihastuttavat kukkaverhot ja kukkapäiväpeitto sekä himmeä valaistus. Päätelimme saaneemme honeymoonsviitin siksi, että Vilpusta oli hotellivouchereiden mukaan tehty mr ja Orvokista porukan ainoa ms.

Hotellista selvittyään loittoryhmä suunnisti kaupungille ja kummasteli asukkaita. Vastaaan ei tullut muita kuin ei-eurooppalaisen näköisiä hiippareita ja erittäin raskaasti aseistettuja poliiseja. Pikaisen kaupunkikierroksen jälkeen loittoryhmä päätti, että uuttavuotta voi ihan

oikeasti viettää myös siten, että syväpuuduttaa itseään ranskalaisen television äärellä.

Seuraavana päivänä tutustuimme kaupungin nähtävyyksiin ja iloksemme löysimme riemukaaren. Suuri osa päivästä kului syömiseen paikallisten töllisteltävänä. Epäselväksi jäi, olivatko syömätapamme moukkamaiset vai jäikö viereisen pöydän

herralta niin nalkä, että piti kuulata naapureiden lautasia. Ruokailun jälkeen kävimme jälleen kerran korkealla mäellä tuulen riepotelavana. Saimme samalla selville, että Monte Criston kreivin taru on sijoitettu Marseillesin edustalla olevalle saarelle. Kovan tuulen vuoksi emme kuitenkaan päässeet tutustumaan saareen

Riehakas uusivuosi

Cannes (2.1.1995)

Matka jatkui Cannesin junalla, jossa kuten Ranskassa näköjään yleensä ei tarkastettu lippuja (jälkeenpäin selvisi, että ne olisi pitänyt itse leimata etukäteen asemalla. Kuten jo moneen kertaan oli selvinnyt, Ranska oli monella tapaa ihmisvihamielinen maa Petteriä lainataksemme). Marseillesin kokemuksista viisastuneena emme suinpäin syöksyneet taksiin rautatieasemalta vaan katselimme ensin ympärillemme. Hotelli

olikin tien toisella puolella. Vietyämme laukut hotellihuoneeseen lähdimme tutustumaan Cannesin pröystäilevään rantakatuun. Toki loittoryhmä erottui muista vierailijoista monin tavoin, mutta myös siten, että kuvittelimme yli 20 asteen säättä lämpimäksi. Muut sen sijaan tiesivät, että on talvi ja heillä olikin turkit päällään. Aikamme käveltyämme löysimme ruokapaikan, jossa järkytykseksemme oli ystävällinen tarjoilija. Syötyämme päätimme lähteä tutustumaan Cannesin edustan saariin, joista ei enää päässyt kuin

toiseen. Varsinkin Orvokkia olisi kiinnostanut luostarisääri, mutta valitettavasti jouduimme juuri sille toiselle saarelle, jossa näimme paljon ei mitään. Jo merimatka sinällään oli muutamalle loittoryhmän jäsenelle kokemus ainakin kasvojen väristä päätellen.

Nizza (3.1. - 4.1.1995)

Aamulla nousimme jo tutuksi tulleeseen junaan ja lähdimme etenemään kohti Nizzaa. Reippaana joukkona lähdimme heti laukut vietyämme etsiskelemään portaita kiivettäväksi. Iloksimme löysimme sopivat, joita pitkin sitten kiipesimme jonkinlaisille raunioille. Sieltä matka jatkui Nizzan vanhaan kaupunkiin, jossa kävimme tutustumassa haiseviin katuihin ja paikalliseen kotiseutumuseoon. Vanhasta kaupungista poistuttuamme joukko hajosi osan lähdettyä hotellille lepäämään, mutta Orvokki ja Vilppu jatkoivat vielä matkaa Promenade des Anglaisille kahden suihkulähteen kautta. Toinen oli hienempi kuin toinen. Ihasteltuamme rantakatua ja siellä hotelli Negrescoa totesimme, että Nizza oli Ranskan kaupungeista siihen asti mukavin. Nizzassa oli pärjännyt jopa englannilla ja asiat olivat muutenkin sujuneet hyvin. Lohduttelimme kuitenkin toisiamme, että onhan edessä vielä Pariisi.

Nizzan hotellista löytyi myös sauna, jota osa ryhmästä tietysti kokeili. Tarinan mukaan saunajat kulkivat lähes respan edestä, mutta ketäs se oikeastaan kiinnosti. Kuumaa oli kuitenkin ollut.

Nizza olikin sillä erää viimeinen Euroopan loittoryhmän yhteinen kohde. Seuraavana päivänä ryhmä hajoaisi osan jäädessä Nizzaan, osan lentäessä Pariisiin ja osan lähtiessä Milanoon.

Milano (4.1. - 5.1.1995)

Matka Italian ja Ranskan rajalle sujui jo tutulla tavalla, mutta heti Italian puolella Vilppu ja Orvokki toivotettiin ystävällisesti

tervetulleiksi. Orvokki ei meinannut löytää passiaan erinäisten lippujen ja vouchereiden seasta, mutta kun Vilppu oli näyttänyt omansa, italialainen virkailija ystävällisesti viittoili molempia menemään ja sanoi suomeksi, että "Suomi Suomi, mene vain". Nyökyttelimme tyytyväisinä, että tämähän on hieno maa, ihan toista kuin Ranska.

Junamatka rajalta Milanoon sujui mukavasti täyteen ahdetussa junassa. Jo täällä saimme tottua vastaamaan kyselyihin kansallisuudestamme. Orvokki sai myös käyttää huimaa italian taitoaan ja vastata kansamatkustajan kysymykseen, että kyllä hän ymmärtää italiaa jonkin verran.

Milanon asemalle saavuttuamme saimme todellisen tuntuman siitä, mitä tarkoittaa tungos. Populaa oli joka puolella. Syrjäänvetäytyvinä suomalaisina Vilppu ja Orvokki päättivätkin kulkea hitaasti ja varmasti sivussa ja pitää toisiaan hihasta kiinni.

Hotelli löytyi ilman suurempia vaikeuksia ja siellä meitä odotti jälleen kerran todella ystävällinen vastaanotto. Matkailijan mielessä ehti käydä jo vaikka mitä, kun vastaanottovirkailija tempaisi esiin kartan ja alkoi piirtelemään siihen ympyröitä vilkkaan puhutulvan säestyksellä. Ranskan kokemuksen jälkeen tuli automaattisesti mieleen, että ensimmäinen ympyrä on paikka, jossa nyt olemme, ja toinen ympyrä paikka, jonne joudumme menemään. Loppujen lopuksi selvisi, että kyseessä oli nähtävyyksien esittely. Respan työntekijä saattoi kyllä hieman ihmetellä Orvokin kärkeästä äänensävyä hänen kysyessään, mitä ympyröidyt alueet oikein ovat. Seuraava ihmettelyn aihe Vilpulle ja Orvokille löytyi, kun esiin vihellettiin kantaja, joka raahasi laukukamme huoneeseen. Tällaiseen kohteluunhan emme olleet Ranskassa tottuneet!

Arpomassa

Lähdimme heti tutustumaan kaupunkiin kävelyn merkeissä ja totesimme, että täällä tulemme viihtymään. Seuraavana päivänä tutustuimme nähtävyyksiin, joista suurimman vaikutuksen meihin teki Milanon kirkko Duomo, matkan kaunein ja vaikuttavin kirkko. Jälkeenpäin selvisi, että Duomon katolle olisi päässyt. Pettymys olikin sitten valtava, sillä yksi hyvä, korkea paikka jäi kokematta. Kävimme Milanossa myös paikallisessa linnassa, jossa taidenäyttelyn ohella Vilppu ihasteli erityisesti joka puolella olevia japanilaisia turisteja. Milanosta löysimme vaihteeksi myös riemukaaren.

Kysymyksiin kansallisuudestamme saimme vastata lähes joka paikassa. Erityisen hauskaa oli, kun olimme syömässä. Tarjoilija pyöri hymyillen koko ajan ympärillämme, kunnes loppujen lopuksi tuli kysymään, mistä maasta tulemme. Vilppua huvitti myös jäätelömyyjä, joka kurkki koko ajan nurkan takaa.

Järkytyksiäkin Milanon matkaan mahtui: italialaisten käsitys julkisista vessoista oli samaa tasoa kuin venäläisten. Ensimmäisen kerran yritimme asioida kyseisessä laitoksessa eräässä kahvilassa, mutta nähtyämme reiän lattiasa jouduimme poistumaan kasvot punaisina hysteerisesti hirittäen. Tämän jälkeen päätelimme nokkelasti, että museoissa on vessa ja suunnistimme siis luonnontieteelliseen museoon. Mutta voi voi, sama näky sielläkin oli edessä. Vilppu innostui ilmiöstä tässä vaiheessa niin paljon, että kävi kuvaamassa tilanteen. Lopulta löysimme kunnollisen vessan amerikkalaisesta hampurilaispaikasta. Kuka sanoo, että amerikkalainen hapatus olisi pelkästään huono asia?

Pariisi (6.1.1995)

Milanosta suunnistimme Pariisiin. Kyseinen paikka ei kuulunut matkaohjelmaan lainkaan, mutta koska lensimme opiskelijalipuilla, hyväksyimme tosiasian, ettemme pääse suoraan Saksaan vaan joudumme käymään vielä kerran rääkkäätävänä Ranskassa. No, Pariisin taksikuskeista ja hotellista ja kaikesta muustakin kyseiseen kaupunkiin liittyvästä olisi paljonkin sanottavaa, mutta ehkä parhaiten tilannetta kuvaa se, miten Vilppu vielä aamullakin oli erittäin aggressiivisella tuulella. Kun Orvokki huuteli huomeniaan, hetekan sisältä kuului epäystävällistä murinaa, josta sai selvää sen verran, että "minä vihaan tätä maata, minä vihaan tätä kaupunkia, älä yritä piristää".

Jotenkin kuitenkin selvisimme metrolle ja Eiffel-tornin juurelle kahlaamaan lumisohjoon. Totesimme, että siinä se on ja lähdimme kävelemään kohti Riemukaarta ja Champs Elyseetä. Siellä yritimme vakuutella toisillemme, että tämä todellakin ON maailman kaunein katu. Läsyttelimme Champs Elyseen toiseen päähän ja edelleen kohti Louvrea, joka oli ihan hieno, tosin likainen. Yleinen havainto Pariisista oli, että kaikki oli liikaista, Seinen vesikin inhottavan vihreänruskeaa. Seuraava kohde oli Notre Dame, joka ei ollut läheskään yhtä hieno kuin Milanon Duomo. Jalat

tunnottomina ja lumisohjosta märkinä kävelimme vielä Bastilleen, joka oli jotain muuta kuin olimme odottaneet. Kotiinpaluun jälkeinen historian kirjojen tarkastelu selvitti monta asiaa. Bastillen luona päätimme, että meidän osalta Pariisi on nähty, nyt syömään ja sitten hyvissä ajojin lentokentälle, jotta emme missään nimessä myöhästyisi Berliinin koneesta ja joutuisi jäämään Ranskaan.

Riemukaari

Berliini (7.1. - 8.1.1995)

Heti Berliinin lentokentällä huomasimme pettymykseksemme, että kaikkialla oli ärsyttävän hyvät opasteet kuvien kera. Olimme Ranskassa jo tottuneet arpomiseen eri paikkojen löytämiseksi, että tuntui kuin elämästä olisi kadonnut kaikki ilo, kun löysimme heti bussille ja pystyimme erinomaisten opasteiden avulla jäämään oikeassa paikassa pois. Kokeilimme kuitenkin vielä kerran, josko jotain ikävää tapahtuisi: Orvokki nykäisi keskustassa ohikulkijaa hihasta ja kysyi, missä on tällainen osoite ja hotelli. Mutta voi, pettymys syveni syvenemistään, ohikulkija ei edes huutanut vaan neuvoi ystävällisesti, että tuolla se on.

Seuraavana päivänä aloitimme kaupunkiin tutustumisen opastetulla kiertojelulla. Vilppu oli erittäin pettynyt, koska selostus tuli myös englanniksi. Mokomat moukat, ottavat turistitkin huomioon! Kiertojelun päätyttyä lähdimme tutustumaan paremmin nähtävyyksiin. Kiipesimme tietysti

Siegessäulen kaikki 285 porrasta vain palataksemme viiden sekunnin kuluttua takaisin alas. Täältä löysimme suomenkielisen opaslehtisen Berliinistä. Kävelimme pitkän suoran Brandenburgin portille, josta jatkoimme kävelyä entisen itä-Berliinin puolelle ihastellen sen arkkitehtuuria. Taisimme seistä pitkän tovin derkkulan parlamenttitalon edustalla ja ihmetellä, miten joku on koskaan voinut rakentaa jotain niin rumaa vanhojen, hienojen rakennusten keskelle. Kuulimme onneksi kiertojelun aikana, että kyseisissä rakennuksissa on niin paha arbestiongelma, että ne puretaan. Itä-Berliinin puolella kävimme -tietysti- myös televisiotorissa, joka oli kyllä aikamoinen pettymys. Emme päässeet lainkaan kiipeilemään vaan jouduimme käyttämään hissiä. Kaiken lisäksi ylhäällä ei pelottanut eikä tärisyttänyt ollenkaan, joten pettymys oli kaksinkertainen.

Illalla kävimme Check-Point-Charlien museossa, jossa esiteltiin muurin historiaa ja erilaisia keinoja, miten ihmiset olivat päässeet itäpuolelta länsipuolelle. Museossa oli näytillä myös vanha Suomen passi, jota oli käytetty apuna paossa.

Toisena Berliinin päivänä kävimme tutustumassa upeaan Charlottenburgin linnaan. Siellä kävimme opastetulla kierroksella linnaan todella kiintyneen oppaan johdolla. Kierroksen päätyttyä Vilppu tyytyväisenä raportoi, että oppaalla oli ollut pulisongit (terveisiä vaan Kanervalle).

Sunnuntai-iltapäivänä oli aika lähteä Lichtenbergin asemalle itä-Berliinin puolelle. Ympäristö siellä oli juuri niin karu kuin olimme etukäteen kuvitelleetkin. Nerokkaan etukäteissuunnittelun ansiosta visiitti kyseisellä asemalla jäi puoleen tuntiin toisin kuin puolella Euroopan loittoryhmäläisistä, jotka ihastuivat itä-Berliinin harmauteen ja tympeyteen niin paljon, että viettivät siellä usemman tunnin, ennen kuin maltoivat lähteä junalla Prahaan.

Praha (9.1. - 12.1.1995)

Prahan asemalle tultaessa Orvokki valitteli, että ei taida ketään olla meitä vastassa asemalla. Siinä hän erehtyi, sillä heti junan ovien auettua vastaamme syöksyi joukko ystävällisiä ihmisiä näyttellen kuvia kodeistaan. Rahaa vaihdettuamme lähdimme etsiskelemään taksia. Nähtyämme taksijonon Vilppu tokaisi heti, että tuolla Ladalla me emme sitten mene. Menimme jonon ensimmäisen auton luo, mutta päättäväisestä strategiasta huolimatta huomasimme jonkin ajan kuluttua istuvamme Ladan takapenkillä. Matka sujui kuitenkin hyvin, kuljettaja oli ystävällinen ja kyyti halpa. Kaiken lisäksi Orvokki sai elämänsä ensimmäisen Lada-kyydin.

Hotellissa tapasimme jälleen osan alkuperäisestä Euroopan loittoryhmästä ja kerroimme toisillemme kokemuksiamme Nizzan jälkeen. Yhtenäisesti Pariisi aiheutti vilkasta keskustelua.

Ensimmäisenä päivänä lähdimme tutustumaan Prahan vanhaan kaupunkiin. Kävimme katsomassa astronomista kelloa ja menimme sitten juutalaiselle hautausmaalle sekä Kaarlen sillalle. Tässä vaiheessa olimme jo vakaasti sitä mieltä,

että kiipeilemään pitäisi päästä. Petrinin kukkula oli sopivasti lähellä, joten suunnistimme sinne. Mäellä ei ollut kuitenkaan mitään elämää eikä torneihinkaan päässyt, mutta pääasiahan olikin ollut ylöspäin meneminen.

Seuraavana päivänä kävimme Prahan linnassa. Siellä kuljeskelimme pitkin ja poikin ja meinasimme syöksyä presidentinlinnan ovesta sisään, koska sarjalipussa oli yksi rei'ittämätön käyntikohde. Orvokki kuitenkin huomasi asian oikean laidan ajoissa, joten Havelin tapaaminen jäi sillä kertaa toteutumatta.

Viimeisenä päivänä kävimme vielä kiipeilemässä Vysehradn kukkullalla.

Lopulta oli pakko uskoa, että kaksi viikkoa on takana ja on aika lähteä kohti Suomea. Paluumatkasta tuli pidempi kuin uskoimme, koska teimme väililakun Varsovassa ja juutuimme sinne lumimyrskyn vuoksi useaksi tunniksi. Loppujen lopuksi pääsimme kuin pääsimmekin Helsinkiin ja sieltä edelleen kuka minnekin. Matka oli onnistunut ja erittäin antoisa, ja yksi jos toinenkin kuului tuumaavan, että onpa kiva päästä töihin lepäämään!

Lumiveistoskisan -95 satoa

Oli lauantai aamu 4.3. klo. 10.00 . Voimaa ja intoa uhkuva Blagiators tiimi aloitti urakkansa. Tiimiin kuuluivat Mira, Ode, Tarra, Vesq, Tomilepp ja allekirjoittanut. Palaverissa päätetty veistoksen aihe 'Mc Telkkä' alkoi nopeasti saada muotoaan. Rotuaarin ihmisvilinän tuoksinnassa - ohikulkijoiden ihmetellessä teoksemme aihetta. Aihetta ihmettelyyn kenties olikin, sillä onhan tietokoneeseen pesinyt lintu hyvinkin inside joke sanoakseni. Huumori ja hyöty pyrittiin yhdistämään, joten teoksen takaosasta muotoutui hienolla Blanko-kohokuvalla varustettu liukumäki.

Keli ei ollut paras mahdollinen - ei todellakaan. Vastuksista välittämättä saimme teoksen lähes valmiiksi lauantai-iltaan mennessä. Sunnuntaina olikin sitten edessä ainoastaan viimeistelyä ja viimehetken fiksailuja ennen tuomareitten arviointia. Palkintosijoille ei kovasta yrittämisestä huolimatta päästy - better luck next year. Hauskaa kuitenkin oli koko rahan edestä.

Kiitokset Vaarille, Pasille ja Maurille avustanne. Ilman apuanne olisi homma ollut huomattavasti vaikeampi. Suurkiitokset urhealle Blagiators-tiimille - suorastaan rakastan teitä kaikkia ;)

Kuvat puhukoot puolestaan.

-- atu

Alussa oli kasa - viisi kuutiota lunta. Vesq, Ode ja Tarra työn touhussa.

Neljän tunnin kuluttua. Tässä vaiheessa ei vielä palellut :)

Beta testing. Tarra testasi mäkiprofiilin ja ihan hyvähän se oli. Tomilepp:in kanssa ihmettelemme vieressä.

Telkän päätä alettiin kasata tukirakenteiden asentamisella. Vasaran varressa Mira.

Lopullinen valmis työ. Huomatkaa oikea omena, josta Vesq haukkasi palan pois :)

EXC'94 - Ameriikan loittoryhmä

Day 1 - Kumihanskamiesten kosto

Loittoryhmän ensimmäiset jäsenet aloittivat matkan jo 27.12 nousemalla etelään menevään yöjunaan. Ravintolavaunussa vierailusta huolimatta nukkumattia ei löytynyt. Helsingin asemalla vastaan käveli Within Mikko, se oli eksynyt sinne mummonsa luota ja päätti tulla mukaan lentokentälle.

Tullissa kumihanskamiehet tutkivat sekä Mikon että Rikun, luottamatta läpivalaisulaitteen antamiin "All Clear" tuloksiin. Taxfree-myymälästä ostettiin matkaeväiksi runsaasti turkinpippureita ja neljä lootaa Jenkkiä. Muuta ei tarvita. Jukka-pitkätukka tuli paikalle letti levällään kolme minuuttia ennen koneen lähtöä ja kertoi "keskustelleensa" tullimiesten kanssa. Revi siitä sitten.

Deltan lippulaiva kohosi uljaasti kohti kirkkaita taivaita ja kas kummaa kun kone oli vaakatasossa lentoemännät aloittivat viinatarjoilun joka pelasi matkan loppuun saakka (paitsi että LapinKulta loppui jo puolen tunnin kuluttua noususta). Viinaksista ei enempää. Paitsiettä lentoemo kasteli Petrin housut ja sai vaivanpalkaksi... ..viinipullon. Lento kesti 8 ja puoli tuntia jonka aikana esitettiin kokoillan sensuroitu perhedraama "Forrest Gump" josta mm. kirasanat oli dupattu pois. NY näytti aikamoisen laajalta läntiltä ilmasta nähtynä. Aurinko paistoi ja intialaisittain englantia soperrellut mulattitaksikuski ajoi ikkuna auki kohti Manhattanin betonivuoristoa ja sen hehkuvaa helmeä, Hotel Grand Unionia.

Hotellin hissi oli edellisistä excursioista poiketen toimintakunnossa joten

kävely kymmenenteen kerrokseen vältettiin ja samalla tutustuttiin sulautettuihin järjestelmiin made in U.S.A. Perseestä.

Nokia {nuuki-a} otettiin heti käyttöön ja juteltiin lähemmäs toista tuntia MCL:n operaattoreideille ja kerrottiin kun hieno puhelin meillä on. Lopuksi soitettiin vielä Suomeen.

Syömässä käytiin (tottakai) MacDonaldsilla. Samalla huomattiin että hotellilta oli Empire State Buildingiin tasan kahden korttelin matka. Sekä paikallistettiin viinakauppa. Mistä myöhemmin ostettiin litran Bacardi (\$12). Joka sekoitettiin Coca-Colaan ja nautittiin samana iltana jet-lagia ehkäisevänä lääkkeenomaisena tuotteena (Tehoa ei ole osoitettu lääkkeillä vaaditulla tavalla - Lääkintöhallitus). Uni tuli. Vaikka Jukka yritti angetä Mikon puolelle parisängyssä.

Day 2 - Against the law

Illan iloista huolimatta porukka virkosi jo aamukahdeksalta ja yhteisenä päätöksenä oli kevyt reippailu Manhattanin luonnonkauniissa ympäristössä. Matkan varrella poikettiin opiskelijoiden suosimaan kuppilaan (Mike's Joint) jossa vartin keskustelujen jälkeen tajuttiin että saatavilla ei ole muuta kuin aamupalaa. Perseestä. Paitsi aamupala joka sinällään oli hyvää.

Sitten kipiteltiin parin tunnin ajan pitkin katuja aina World Trade Centerille jossa tutustuimme amerikkalaisten kansallistieteeseen: jonojen piilotukseen. Jonoa ohjailtiin hermoverkkoteorian tukemilla hajautetuilla ohjaustunneilla, joka mahdollisti lähes 200 m jonon sijoittamiseen 10 x 10 m tilaan. Jonotus kesti puolisen tuntia jonka jälkeen superhissi™ vilautti meidät aina 107:een kerrokseen saakka. Siinä menossa suomipojan korvat rupesi jo napsumaan aikalailla. Ylhäältä pystyi selvästi tarkistamaan Oulun Tuomiokirkon kelloa katsomalla että aikaero oli tasan 7 tuntia. Sitten mentiin alas ja takaisin ylös ja vielä kerran alas. Se niistä sulautetuista järjestelmistä. Ja hississä oli vielä ihmisoperaattori.

Sitten käveltiin rantaan ja löydettiin toinen piilotettu jono Vapaudenpatsaalle, joka näkyi aivan riittävän hyvin rannaltakin. Käännös 180 astetta ja takaisin hotskua kohti. Matkan varrella poikettiin PizzaHutissa missä Mikko rikkoi lakia, yrittämällä tunkeutua naisten vessaan henkilökunnan kannustamana

mutta lopuksi kävi ilmi että "It's against the law". Medium coffee=1/2 litraa.

Matkalla Pizzahutista hotelliin joku afroamerican streetperson yritti myydä great VCR mutta no thanks. Illan pimetessä löydettiin jononpiilotuksen diplomityö Empire State buildingista jossa jono kääntyi 17 eri kulman taakse ja käsitti yhteensä 5 eri kerrosta. Jonotusaika yhteensä 1 tunti 20 min. Huipulla tuuli niin pirusti mutta maisemat oli sen arvoisia. Petri yritti tiputtaa kameraansa kaltreiden välistä japanilaisten turistien iloksi: "What a stupid man!". Sitten viinakaupan kautta hotelliin ja yömyssyjen jälkeen uinumaan.

Day 3 - To San Fransisco

Yksikätkäinen taksikuski ajoi ryhmä 1:sen JFK:n kentälle, samalla kun ryhmä 2:sen kuljettaja teloi autostaan viimeisen toimivan osan eli suuntavilkun ripustamalla sen viereisen vanin helmapieltiin "Oops!". JFK kentältä soiteltiin Suomeen ja syötiin toisen kerran PizzaHutilla. Perseestä. Lento lähti illan pimetessä joten saimme ainutlaatuisen mahdollisuuden ihailla NY:n valomerta ilmasta käsin. Käsittämättömän laaja alue pelkkää valoa (vrt. Kempele). Lento kesti kuutisen tuntia ja viinaa ei saanut kuin maksamalla ameriikan rahaa joten kuivin suin lenneltiin. San Fransicon kentällä Rikun sukulaiset (Täti ja serkut Liisa & Tuula) olivat vastassa ja opastamassa mm. auton vuokrauksessa (GMC Safari Van) sekä hotelliin (Vagabond Inn on Van Ness) suunnistamisessa. Matkalla Liisa esitteli Friscoon homobaareja (Studs). Veijo oli lähellä ajaa tummiin nahkoihin pukeutuneen Tom of Finlandin päälle tarkkaillessaan tilannetta baarin ovella. Hotellin hissi toimi ok, kaupasta haettiin:

1.75 litraa Bacardia
4 litraa kolajuomaa
24 tölkkiä olutta
1 pss juustonaksuja
6 sämpylää
Mikolle flunssalääkettä
Mikko joi flunssalääkettä, muut eivät.

Day 4 - Salmiakkijuomaa

Uudenvuodenaatto. Axl Rose / Michael Jackson- skaba käynnistyi. Aamupäivän koko jengi shoppaili Liisan opastuksella

downtownissa ja Berkleyssä. Levikisiä ja CD:tä. Amoebaa Berkleyssä suositellaan CD- ostajille. Matkan ensimmäiset (ja ainoat) mailit lähetettiin Kylan luota uudenvuodenaattonelmissä. Ja pizzalla Zacharyssä (ainoa suositeltava pizzapaikka koko jenkkilässä!).

Niin koitti ilta ja ryhmän jäsenet kokoontuivat hotellihuoneeseen. JJ hakkasi Petrin kengänpohjilla (kenkä ei ollut Petrin jalassa) turkinpippureita ja kahvinkeittimellä lämmitetty SkyY- salmiakki- vodka- sekoitus jäädytettiin suihkussa (koska oluet oli lavuaarissa). Cool.

Taksin bongaaminen SF:ssa uuden vuoden aattona kello 22:00: Perseestä. Riku, Mika, Petri ja Veijo saivat taksin ja uhkasivat ajelun jälkeen virkavaltaa käymällä viereisellä parkkipaikalla koristeputun juurella for sanitary reasons. Jotenkin loputkin pääsivät Tuscan Inn:n baariin, josta mukaamme lyöttäytyi Liisan kavereita SF:sta ja LA:sta (elei). Vinkki: Jeffille SF:sta ei kannata tarjota salmiakkijuomaa, se vie sen kaiken ja sen tajun. 1995 otettiin vastaan Union Squarella Maamme- laulun nostaessa tunnelmamme huippuunsa ja yhden ryhmän jäsenen oksentaessa. Ja yleisö hurrasi. Suurin osa ympärillä olevista ihmisistä oli sekaisin, suurin osa ei ollut juonut alkoholia...

Tuscan Innin palattiin viinakaupan kautta. Nimeltä mainitsematon ryhmän henkilö yritti tuhota poikien Budit Tuscan Innin aulassa peittämällä ne kerran syödyllä pizzalla. Ei hätää, tölkit pestiin ja meno jatkuu.

Riku, Veijo ja Mika palasivat hotellille Petrin opastamana. Ja jos etsit asiantuntijaa SF:n lyhtypylväiden kiertämisen suhteen, niin mail vero*rieksa.

Jos taas etsit asiantuntijoita SF:ssa suunnistamisen suhteen, niin älä ota yhteyttä Jukkaan / Mikkoon. He löysivät hotellille vasta muutaman ylimääräisen mailin ja hämärän kujan jälkeen. Suunnistamista vaikeutti baarin siivoojan kommentti "No speak English". Hotelli kuitenkin löytyi, mutta hotellin baarissa ei enää tarjoiltu. Perseestä. No, barracuda, cola ja puhelin mukaan ja hotellin uima-altaalle (kello oli n.05). Ja kello 6 turvamiehet tulivat keskeyttämään poikien juhinnan eikä Mikon puolustelu "I was just calling to my grandmother" auttanut. Huoneeseen ja unta palloon.

Day 5 - Zed

Krapula. Mutta Riku ja Petri uhmasivat luonnonlakeja käymällä kävely-sight-seeingillä ympäri kaupunkia. Muut nukkuivat, JJ aloitti

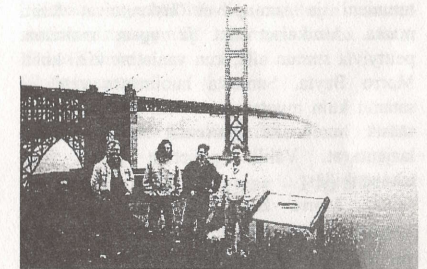
päivänsä tarmolla, Kellog's Bacardilla-Colalla (krapula siirtyi).

Iltapäivällä mentiin Liisan opastamana Cliffhouselle Tyynen Valtameren rannalle. Raikas meri-ilma teki hyvää.

Illalla päästiin syömään. Pizzerian tarjoilijan ilme oli näkemisen arvoinen, kun hän todettuaan, että me jokainen haluamme OMAN pizzan kysyi "Are you guys sure you wanna do this?". And we were sure. Tarjoilijan ilme senkun parani, kun pizzat vartituttuun kuluttua olivat hävinneet suihimme.

Leffassa pyöri yönäytöksessä Pulp Fiction. Ihmiset juoksi koko kuvan ajan hakemassa lisää pop-cornia. Penkit: perseestä. But Zed's dead.

Day 6 - Hippikatu

Vankilaan ei päästy, kun liput oli myyty loppuun. Nähtiin paljon muuta paikallisen oppaamme johdolla:

Sea Lions (Eläimiä)

Lombard Street (Serpentiini- katu)

Golden Gate (Punainen silta)

Mexican Food (Meksikolaista ruokaa, burrittoja) - Yes / no / that one - sanasto riitti hyvin.

Hyatt Street (Hyatt- katu) - "U wanna buy hash?"

Treasure Island (Salakuljettajien yöllinen kohtauspaiikka)

Twin Peaks (Jukka walk with me)

Illalla pastaa ja teetä Tuulan luona.

Day 7 - Vankilassa

Alcatrazin vankilasaari oli tämän päivän tutustumiskohteemme. Lautalle jonottaessamme merilokki suoritti tarpeensa suoraan Rikun niskaan. Muut: Cool, Riku: Warm. "Luulin sitä sadepisaraksi" kommentoi onnettomuuden uhri jälkikäteen. Onneksi ei kuitenkaan satanut.

Vankila oli ankea paikka ja sieltä oli hankala päästä pois.

Iltapäivällä käytiin Hard Rock Cafessa. Sisäänheittäjä swingi oli reissun kohokohtia. Mikolta kysyttiin paperit.

Illalla vatsamme täytyivät perunamuusista ja monesta muusta herkullisesta kotiruoasta Riku tädin luona. Nam.

Illalla osa kävi paikallisessa nuorisoclubilla kummastelemassa hiljaista arki-iltaa. Veijo meni sisään opiskelijakortilla.

Day 8 - On the Road

Kello yhdeksän GMC:n voimakas V8 jyrähti käyntiin peittäen alleen radiosta tulvivan rock'n roll-musiikin. Veijo siirsi vaihteen D- asentoon ja hetken kuluttua kaikkien selät painautuivat istuimia vasten. Heading to highway one. Aamiainen nautittiin Macillä, Big Mac \$9.5.

Pikkuhiljaa jouduimme pilveen, taivas tummeni ja sumupilvet laskeutuivat kohti maata. Mutkaiset tiet ja upeat maisemat peittyivät sumun alle, kun vanimme kiisi kohti Morro Bayta. Sumusta huolimatta vettä ei satanut kuin muutaman kerran, ja heikko kosta säästä huolimatta maisemat olivat tajuntaa laajentavat. Välillä poljettiin jarrua jopa takapenkillä.

Morro Bay väliasemalle saavuttiin kuuden maissa illalla ja tiedusteltiin halpa motelli, sekä kauppa josta löytyi olutta sekä tonnikalaa ja pullamössöleipää™. Petri kuorsasi yöllä ja toisen huoneen lämmitinlaite piti itsepintaisesti lämpötilan 3 astetta ulkoilmaa alempana (+11 C). Perseestä.

Day 9 - Lost in LA

Aamuauringon ensimmäiset säteet saavuttivat verkkokalvomme sälekaihtimen väliköistä jo ennen kahdeksaa aamulla. Kamat autoon ja ajomatka jatkui kohti Enkelten Lahtea. Radiosta tuli RHCP:ää.

LA näytti vähitellen trooppiselta paikalta, kuten leveyspiireistä saattoikin jo päätellä, betoniteiden varsilla kasvoi palmua ja jos jonkinlaista streetpersonia. Vähitellen tien kaistat lisääntyivät aina kuuteen/ajosuunta ja päätelimme että nyt ollaan perillä. Sitten vaan kartta (mikä kartta?) kouraan ja hotellia etsimään. Kartan puutteesta huolimatta löysimme hotellimme ilman suurempia hämminkejä (tunnin etsimisen jälkeen) sieltä missä sen pitikin olla, Long Beach, Alamitos Ave. Eli Long Beachin karttaa ei sitten tarvintukaan ostaa. Etsimme lähimmän burgeripaikan (Jack In The Box) ja nautimme ravitsevan mössön luodinreikäisen ikkunan äärellä. HBO ja nukkumaan.

Day 10 - Back to the Future

Universal Studios. Cool. Lippujen hinta (\$ 31) meinasi huimata päätä, mutta enemmän huimasi kuitenkin Back to the Future- The Raid:ssa (varsinkin kolmen ajelun jälkeen). Muita kohteita olivat Litali Ättän auto, kiertoajelu, erilaiset stunt- showt, ET- pyöräily, Backdraft (JJ:n partakarvat olivat vaarassa), Flintstones-spektaakkeli jne. Kymmenen tuntia kului kuin TOL:n luennoilla. Paikan miinusuoliin laskettakoon kalliit (mutta hyvät) safat, 95 cent BicMaceja ei StudioCityssä näkynyt. Mutta Frankensteinin hirviö ja King Kong nähtiin.

Kauppa, Vonsista löytyi Vonsin vodkaa (\$ 4 / plo, vrt Pirkka- vodka 20 mk / litra), HBO ja nukkumaan.

Day 11 - Beverly Hills 90210

Etsittiin Kellyä ja Brenda Santa Monica, Beverly Hillsiltä ja Hollywoodista. Ei löytynyt, sen sijaan löysimme ison kasan T-paitoja, sukkiä ja kalsareita. Kaupunki tuntui jatkuvan joka suuntaan aina äärettömyyksiä taakse käymättömille korpimaille. Kellyn naapureilla oli tapana pitää pihalla 600 SEC- mersua ja kylttiä "Trespasers will be prosecuted. Armed response."

Illalla katseltiin televisiosta livenä Long Beachillä raivoavia tulvia, kun niitä ei meidän hotellimme ikkunasta näkynyt.

Day 12 - Mehiko

Petri jäi talonmieheksi ja muut kävivät mutkan Meksikossa. Sitä mukaa kun Mehiko lähestyi alkoi ilma lämpenemään ja aurinko ilmestymään pilvien takaa ($x = 150 - y$, missä x on aurinkoisuuden määrä ja y on matka rajalle maileina, kun matkataan tyhjiössä painottomassa tilassa ja z on aika-avaruuden kolmannen vektorin normaalkikäyrän mukaan johdettu derivaatta z n suhteen).

Perillä oli +25C ja aurinkoista, Meksikossa oltiin melkein 15 minuuttia, jonka jälkeen palasimme takaisin kotimaahan ja Levi's- outlettiin. Nokia otti hienosti kontaktia vain espanjaa puhuviin keskusneiteihin.

Ja niin alkoi matka takaisin kohti LA:ta. Sitä mukaa kun LA lähestyi alkoi ilma kylmenemään ja aurinko peittymään pilvien taakse ($x = 250 - y$, missä x on pilvisyyden määrä ja y on matka rajalle maileina, kun matkataan tyhjiössä painottomassa tilassa ja z on aika-avaruuden neljännen vektorin normaalkikäyrän mukaan johdettu derivaatta z n suhteen).

Solana Beachilla (sijainti $x:n$ ja $y:n$ leikkauspisteessä) Riku teki tieteellistä tutkimusta pilkkomalla leväpaloja preparaateiksi.

SubWaylta haettiin SubWayt ja massu täynnä lepäämään.

Day 13 - Onnenkäpy

Viva Las Vegas. Yht'äkkiä LA:stä lähden jälkeen alkanut tasainen Nevadan autiomaa muuttui monikansalliseksi valomerkiksi, oltiin Las Vegasissa. Hotelli löytyi pääkadun lähistöltä. Virtua Formula löytyi Luxorista (= jättimäinen pyramidi). Mikko voitti kahdeksan hengen kisan, mutta JJ joutui tyytymään viidenteen sijaan. Taitaa olla ensi kauden tallipaikka vaarassa.

Macilta purilaista, kaupasta bisseä. Ilta kului olutta nautiskellen ja viskiä naukkaillen sekä seurustelun merkeissä. Kello 24 kaikki menivät nukkumaan, jotta jaksaisivat nousta aamulla kuudelta Grand Canyonin matkaa varten.

Kello 00:01 Jukka kysyi Mikolta "Lähdetäänkö baariin?"

Kello 00:01:03 Mikko vastasi "No, tottakai!"

Kasinolla baaritiskiön upotettu videopokeri toi onnenkäyvyn avulla voiton ja Heineken maistui. Itävaltalais-venäläistyön poikakaveri sammui.

Day 14 - Iso kanjoni

Edellisenä päivänä oli sovittu että herätään kuudelta jotta keretään ajaa Grand Canyonille. Mikko ja Jukka toimivat suunnitelman mukaan ja herättivät muut n. 05:57. Klo 06:30 kakkostuvan porukka havaitsi sekä Mikon ja Jukan edelleen makaavan sängyssä, molemmilla oli jopa ulkoiluvaatteet päällä. Selitys: "Oltiin illalla baarissa ja tultiin kuudelta kotio." Edelleen hilpeät pojat siirtyivät autoon nukkumaan.

Riku, Veijo ja Mika kävi aamupalabuffetilta, ja nautinnollisen aterian jälkeen GMC keula suunnattiin kohti Grand Canyonia. Matkalla pysähdyttiin Hooverin patorakennelmalla joka kokonsa puolesta

peittoaa Tuiran voimalan menen tullen. Jukka ja Mikko nukkuivat autossa: "Ei voi mikään pato vähempää kiinnostaa..."

Padon kummastelun jälkeen ajeltiin kohti GC:tä, ja vähitellen alkoi tulla myös lunta vastaan. Perillä Canyonilla oltiin n. klo 13, ja lunta oli paikanpäällä kymmenisen senttiä. Aurinko paistoi ja maisemat olivat mykistävää.

Klo 15 päätettiin suunnata takaisin Vegasiin oikopolun kautta joka loppujen lopuksi oli vain 700 km pitkä. Matkalla ajettiin jonkun sikakorkean sillan yli mutta oli niin pimeää ettei nähty alas saakka ja sitten jouduttiin perkeleenmoiseen lumimyrskyyn ja perillä Vegasissa oltiin joskus puolenyön aikoihin. Niin, ja Utahissa käytiin Subbarilla.

Day 15 - Fat Burger - Part I

Lounasbuffetti \$ 5.

Tehtaan myymälöitä - maailman suurin matkamuistomyymälä (samaa kokoa kuin Oulun Tiimari).

Illalla baarissa.

Mika voitti \$ 50.

Mika ja Veijo söi Fat Burgerilla.

Day 16 - Fat Burger - Part II

Riku heräsi aamulla kiroiluun kun vessa pukkasi Mr.X:n oksennukset takaisin kylppärin lattialle. Asiaa tarkasteltiin hetken verran ja sitten vaadittiin uusi huone. Tummaihoisen talkkarin kommentti, kun kävi huoneessa "korjaamassa" epäkuntoista WC:tä:

"Oh man, there's shit all over the floor!"

Veijo ja Mika nauttivat Fatburgerin jälkivaikutuksista: ruokamyrkytys ja oksentelua/ripulia koko päivän. Muut kiertelivät ostoksilla.

Day 17 - Leaving Nevada

Viimeinen päivä Vegasissa; hotellista check out klo 12. Kiertelimme kaupungilla ja loimme viimeiset silmäykset kaupungin kasinoihin. Hyvin palveluttu GMC palautettiin vuokraamolle ja mentiin kentälle odottelemaan lentoa Dallasin kautta Orlandoon. Kone lähti vasta 0:50 joten aikaa jäi vaikka mille.

Day 18 - Tahmea vessa

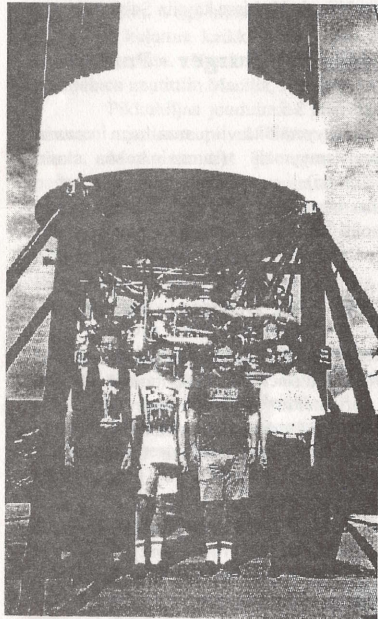
Kone Dallasissa n klo 05:00 aamulla ja lento jatkui kohti Orlando tunnin kuluttua. Dallasin kentällä Jukan kengät tarttuivat WC:n lattiaan,

mitä Jukka jaksoi esitellä lähes kaikille terminaalisissa oljoille.

Orlandossa oltiin perillä n. klo 10 ja haimme auton Alamolta, suunnistimme mikkiiirikartan avulla hotelliin (Econo Lodge on Colonial Drive) ja pistimme saman tien nukkumaan, klo 13 keskellä kirkasta auringonpaistetta, lämpöäkin oli huimat +25.

Illallinen nautittiin kuuden maissa Burger Kingillä ja sitten painuttiin takaisin hotelliin nukkumaan.

Day 19 - Where no man has ever gone

Aamupäivästä suunnistettiin kohti itärannikkoa ja Kennedy Space Centeriä, sää parani mitä lähemmäksi rantaa päästiin. Ojassa näkyi alligaattori. Kierreltiin Kennedyn rakettipuistoa yms krääsää ja lopuksi käytiin katsomassa laajakangasfilmi The Dream Is Alive, luontevaa näyttelijätöskentelyä ja loistava käsis, jopa avaruudessa.

Ilmailumuseota joka sijaitsee samalla suunnalla KSC tien varressa ei voi hyvällä tahdollaankaan suositella muille kuin sokeille ja 1. Maailmansodan veteraanilentäjille.

Illalla satoi hirveesti ja yllätys, yllätys, iltapala nautittiin Mac Donaldsin pirteän värikkäissä tiloissa.

Day 20 - Disney World sucks

Aamulla ryhmä valmistautui Disney Worldiin (Magic Kingdom) lähtöön, varmuuden vuoksi kaikki särkyvät esineet jätettiin hotelliin, etteivät vain rikkoontuisi huimassa röykytyksessä. Liput oli 40 ameriikan rahaa. DWiin meni oikein oma moottoritie ja parkkitilaa oli Lapin läänin verran. Innokkaana ryhmä syöksi vesiteitse Aku Ankka-Maailmaan. Ja olihan siellä jopa yksi kohtuullinen vempain: Splash Mountain. Muuten lievästi sanottuna Disney World sucks, sillä koko paikka oli suunnattu lähinnä viisivuotiaille ja amerikkalaisille. Onneksi joidenkin päivä tuli pelastui, kun osa porukasta kävi illalla syömässä Fast Eddiellä - nam.

Day 21 - Tequila Tuesday

Edellisestä päivästä viisastuncina emme menneetkään DW:hen vaan ostoksille, kartoiteltiin hintoja ja etsittiin kauppoja. Illalla Mikko, Jukka ja Pete lähtivät irroitlemaan Fast Eddielle - Budia, Tequilaa ja Chicken Wingsejä. Tequila oli "tequila-tiistaina" tarjouksessa ja annoksen koko lähenteli medium coffea.

Day 22 - Shopping

Taas ostoksille, oli aika päästää amerikkalaiset markkinavoimat valloilleen. Ja kyllähän ne viimeidet taalat kyytiä saivat.kin: Mika ja Veijo osti CD- soittimet, Pete modeemin. World of Denimiä voi suositella kaikille vaaleatukkaisille nuorille miehille (joka haettiin kaupasta pois, juuri kun kaupanteko alkoi käydä kuumimmilleen ja suomen kielen opetus oli jo hyvällä alulla). Illalla kaikki taas Fast Eddielle ja budia pitchereissä ja biljardia.

Day 23 - Leaving on a Jetplane

Viimeinen päivä. Aamupala Burger Kingillä ja auto Alamolle. Koneen lähtö myöhästyi ja matkaan päästiin n. klo 15. NY:ssä laskeuduttiin hirveässä sumussa. Koneen vaihto, jonotusta kentällä ja n klo 19 ilmaan.

Day 24 - Kylmää

Islannin kohdalla joltain tätiltä meni taju, ja koneessa kuuluteltiin jo lääkäriä. Täti kuitenkin toipui ja perille Hesaan päästiin perillä n. klo 9.30. Nälkäisenä joukkio päätti lähteä pizzalle, paikaksi sattui Rosso, missä muuten nautimme

maailman huonoimmat pizzat (lämmintä maitoa, puolikypsiä pizzoja, työkeä tarjoilija). Juna lähti 12.58 ja, oho, oli täysi, eikä paikkalippuja tietenkään oltu hankittu (opiskelijabudjetti). Väsyneenä ja kärtyyisänä joukkio hajaantui ympäri junaan etsimään istumapaikkaa. Loppumatkasta suurin osa

porukasta tapasi kuitenkin toisensa ravintolavaunusta. Ouluun saavuttiin 20.15.

Day after

Koko viikonlopun jokainen matkailija vietti oma kodin rauhassa, lähinnä nukkuen.

Michael Jackson- kilpailun säännöt:

Jokaisella pelaajalla on alussa nolla (0) pistettä.

Jokaisesta mustasta limousinesta (pitkä!) saa yhden pisteen huutamalla ensimmäisenä "Michael Jackson".

Jokaisesta valkoisesta limousinesta (pitkä!) saa yhden pisteen huutamalla ensimmäisenä "Axl Rose".

Väärästä huudosta menettää yhden pisteen.

Huutamalla jomman kumman edellä mainitun artisin nimen nähdessään farmari Volvon menettää kaikki pisteensä.

Ensimmäisenä 24 pistettä kerännyt on voittaja.

Pisteet lunastetaan oluttölkkeinä paluulennolla.

Kilpailua ei suositella käytäväksi Itä- Euroopan maissa eikä Las Vegasissa.

Sponsored by Nokia Mobile Phones:

Matkan aikana ryhmällä oli AHKERASSA käytössä (26 tuntia puheaikaa...) Nokia Mobile Phonesin matkan ajaksi ryhmälle lahjoittama digitaalinen matkapuhelin. Puhelin toimi hyvin ja ryhmä kumartaa syvään NMP:n suuntaan joka päivä kello 12.00. Kiitos.

Suosittelimme / emme suosittelle:

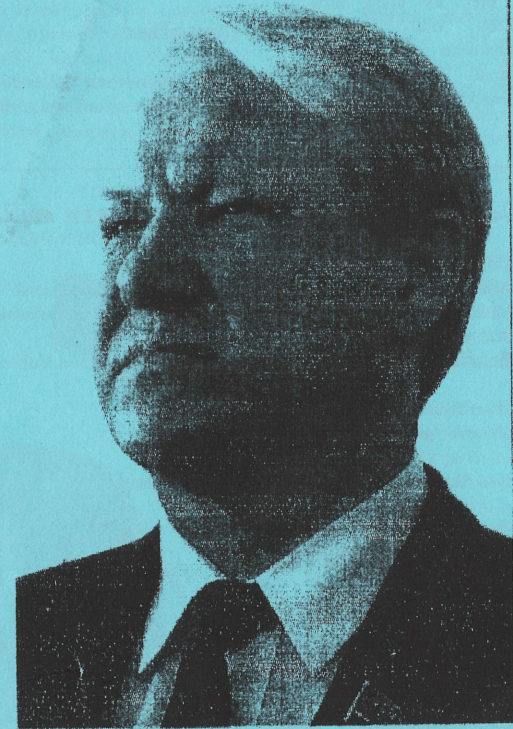
Suosittelimme:

Nokian matkapuhelin
Bacardi 1.75
Medium Coffee
San Fransisco
Coors
Skyy- vodka
Hard Rock Cafe San Fransisco: sisäänheittäjätär
Highway 1
Universal Studios
Subway
Meksiko
Cindy
Hooverin pato (Jukka ja Mikko suosittelivat)

Grand Canyon
Delta Airlines
Fast Eddie's
Paikkaliput junaan

Emme suosittelle:

Pizza Hut
Large Coffee
Naisten vessa
Oikotiet San Fransicossa
Long Beach
Fatburger
Disney World
Rosso

Boris toivottaa kaikille Blankin lukijoille iloista kevättä